

Arrest

nr. 274 882 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 maart 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 april 2019 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling toe op het Belgische grondgebied met een Nederlands Schengenvisum.

1.2. De dienst Voogdij van de FOD Justitie wees op 22 mei 2019 een voogd aan voor verzoeker.

1.3. Op 7 augustus 2019 diende de voogd een (eerste) aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker

werd in oktober 2019 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie dat werd verlengd tot verzoeker de meerderjarigheid bereikte.

1.4. Op 2 maart 2020 diende de voogd een voorstel in voor een duurzame oplossing op grond van artikel 61/19 van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 6 november 2020 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 19 januari 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.7. Eveneens op 19 januari 2022 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 2 februari 2022 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

De heer:

Naam, voornaam: R.(...), R.(...) R.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"6.1.1.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is uiterst summieren allerm minst afdoende en draagkrachtig gemotiveerd:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zijn in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. "

(zie stuk 1)

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

6.1.2.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

6.1.3.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

6.1.4.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

6.1.5.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247,26 september 2014).

6.1.6.

De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het familieleven van de verzoeker.

Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

Er is immers een effectief familie- en gezinsleven.

De verzoeker vormt een kerngezin met zijn pleegouders en pleegzusjes!

Dat dit gezinsleven als normaal wordt beschouwd door de verzoeker. Dat zij de jongeman opvingen wanneer hij door zijn biologische ouders werd verstoten.

De verweerster kon dienaangaande moeilijk niet op de hoogte zijn van de familiale situatie van de verzoeker.

- Het is immers zo dat de verzoeker en zijn pleeggezin reeds lange tijd samen wonen ;

- Dit werd ook medegedeeld in het verzoekschrift in toepassing van het art. 9bis Vw ;

- Dit blijkt ook uit het administratief dossier.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie waar de verweerster in ieder geval kennis van heeft!

De bestreden beslissing faalt aldus."

In een tweede middel voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 33 en 41 van het Handvest, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, §1, 11° *juncto* de artikelen 1, §2, 7, 62, 74/13, 74/14 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel en van het beginsel van het hoorrecht. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“7.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Dat de motieven deugdelijk moeten zijn.

- Zorgvuldigheidsbeginsel evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing, moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel beoogt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

7.2.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort zoals vooropgesteld door het artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

Zo heeft de verzoeker weldegelijk een geldig paspoort hetgeen hij ook heeft voorgelegd in het kader van zijn humanitaire regularisatieverzoek op grond van artikel 9bis Vw.

(zie stuk 4)

Dit in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt beweerd!

- 7.2.2.1.

Afwezigheid individuele beoordeling en miskennis van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat er sprake is van een verregaande integratie. Dat verzoeker samenwoont met zijn pleeggezin en met hen een kerngezin vormt.

Verzoeker is dus noch bij de beoordeling van de regularisatie-aanvraag noch in het kader van de voorbereiding van de beslissing van uitwijzing gehoord geworden.

Verzoeker verblijft hier nochtans bijna 4 jaar onafgebroken in België, daar hij een leven heeft opgebouwd samen met zijn pleeggezin die hier legaal verblijven. Dit blijkt ook uit het administratief dossier.

Verzoeker heeft in België al pogingen ondernomen om zijn verblijf te regelen via de Minteh-procedure.

Hij heeft hier een kerngezin opgebouwd samen met zijn pleegouders waarmee hij samenwoont en die hem onderhouden en zijn pleegzusjes.

Verzoeker heeft het Nederlands als moedertaal en is hier heel goed ingeburgerd.

Hij heeft tijdens zijn langdurig verblijf immers een netwerk opgebouwd van vrienden en kennissen, naar school geweest gewerkt,...

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wannéér zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet {RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99}.

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Op geen enkel ogenblik werd verzoekende partij uitgenodigd om zijn situatie toe te lichten en documenten te verschaffen die zijn gezinsleven met zijn pleegouders met de Belgische nationaliteit, zijn verankering in België, zijn tewerkstelling, integratie in de Belgische samenleving aantonen.

Door geen rekening te houden met dit gezinsleven en deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

7.2.22.

Aangaande het artikel 8 EVRM

De verzoeker kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Verzoeker woont bij zijn pleegouders hier in België die tevens familie van hem zijn, meneer S. B. en mevrouw V. H. Beiden hebben de Belgische nationaliteit.

Bovendien hebben zij ook dochters, de pleegzusjes van verzoeker.

Wanneer de verzoeker het land zou moeten verlaten, zou hij worden gescheiden van zijn kerngezin bestaande uit zijn pleegouders en pleegzusjes.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat de verzoeker niet in het bezit is van het nodige paspoort om in België te verblijven.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

Zoals reeds eerder aangehaald heeft verzoeker steeds zijn uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks zijn precaire verblijfssituatie.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Hij is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving.

Dat verzoeker in België een sociaal netwerk heeft opgebouwd gedurende zijn lang verblijf in België en thans zijn leven hier wenst verder te zetten omringd door zijn pleegfamilie en dichte vrienden waarmee hij een affectieve band heeft gecreëerd.

Verzoeker heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België, waarbij hij een kerngezin heeft opgebouwd samen met zijn pleeggezin waarmee hij samenwoont en die hem onderhouden.

Een terugkeer naar Suriname zou aldus een schending betekenen van het artikel 8 EVRM."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift toe van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 november 2020, een afschrift van de beslissing van 19 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en een afschrift van zijn Surinaams paspoort (Verzoekschrift, bijlagen 2-4).

2.2. Het tweede middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 33 van het Handvest en van de artikelen 1, §1, 11° *juncto* de artikelen 1, §2 en 74/14 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker verzuimt concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Beide middelen worden voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het

aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, meer bepaald artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

2.9. Verzoeker betwist in zijn tweede middel de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort”*. Volgens verzoeker bezit hij wel degelijk een geldig paspoort dat hij ook zou hebben voorgelegd in het kader van zijn humanitaire regularisatie-aanvraag.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat het paspoort, waarvan verzoeker een afschrift bij zijn regularisatie-verzoek had gevoegd, werd afgeleverd op 21 januari 2016 en geldig was tot 21 januari 2021. Op het ogenblik waarop het bestreden bevel werd genomen, op 19 januari 2022, was de geldigheidsduur van dit reisdocument verstreken. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de beslissing met een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek is behept doordat de gemachtigde van de staatssecretaris vaststelde dat *“betrokkene (...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort”*.

2.11. Verzoeker houdt in zijn middelen een theoretische uiteenzetting waarbij hij onder andere artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in herinnering brengt. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker brengt deze wetsbepaling in verband met de aanhef van artikel 7 van de vreemdelingenwet en het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betoogt voorts in zijn tweede middel dat niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening zou zijn gehouden en hij is van oordeel dat zijn recht om gehoord te worden, zoals bedoeld in artikel 41 van het Handvest, met de voeten zou zijn getreden.

De Raad brengt in herinnering dat voormelde bepaling geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt. Derhalve kan niet worden besloten tot de onwettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in dat bevel over de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging en zonder rekening te houden met andere elementen uit het dossier waaruit die belangenafweging kan blijken (RvS 28 maart 2022 nr. 253.374). Er dient dus te worden nagegaan of uit het dossier blijkt dat met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening werd gehouden.

2.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49). De bestreden beslissing maakt een ‘terugkeerbesluit’ uit in de zin van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG. Door het nemen van de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de staatssecretaris dus uitvoering aan het Unierecht.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker voorafgaand aan het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn gehoord. Een miskenning van het recht om gehoord te worden leidt evenwel naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

2.13. In zijn middelen wijst verzoeker op het gezinsleven met zijn pleeggezin, op zijn verblijf in België gedurende 4 jaar, op de Minteh-procedure die hij heeft doorlopen en zijn inburgering, waarbij hij zelf aangeeft dat dit reeds in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd meegedeeld. Verzoeker geeft aan dat uit de thans bestreden beslissing niet blijkt dat daar rekening mee werd gehouden, hetgeen onder andere strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Er dient dus te worden nagegaan of verzoeker thans bijkomende elementen heeft ingeroepen, die van doorslaggevend belang zijn om hem al dan niet een terugkeerbesluit op te leggen, die hij niet ter gelegenheid van zijn humanitaire regularisatie-aanvraag had ingeroepen.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift, noch in de bijlagen, bijkomende gegevens heeft aangebracht die hij had kunnen aanbrengen indien hij naar aanleiding van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn gehoord. Verzoeker toont dus niet aan dat de eventuele miskenning van het hoorrecht *in casu* belangenschade zou hebben teweeg gebracht.

2.14. Artikel 8 van het EVRM is inhoudelijk gelijklopend aan artikel 7 van het Handvest en bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat een beschermenswaardig karakter heeft in het licht van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens een begin van bewijs aan te brengen van het werkelijk bestaan van een dermate nauwe beleefde banden die oplopen tot een effectief privéleven en/of een familie- en gezinsleven dat valt onder het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Verzoeker is de mening toegedaan dat een terugkeer naar Suriname een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, maar in de beslissing, waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van onontvankelijk werd verklaard, werd het gezinsleven van verzoeker met zijn pleeggezin en zijn bindingen met België onder de loep genomen en geoordeeld dat *"(d)e verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (...) geen breuk van de familiale relaties (betekent) maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt"*. Daarnaast werd geoordeeld dat *"(d)e elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2019 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij ingeburgerd zou zijn, dat zich altijd hard ingezet zou hebben om zich te integreren in de Belgische maatschappij, dat het Nederlands zijn moedertaal is, dat hij zijn werkbereidheid zou aantonen, dat hij een overeenkomst van alternerende opleiding voorlegt evenals een ondersteuningsplan pleegzorg uit september 2020 en vier getuigenverklaringen) (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)"*. Terloops wijst de Raad erop dat het beroep tegen de beslissing waarbij de humanitaire regularisatie-aanvraag onontvankelijk werd verklaard, werd verworpen in het arrest nr. 274 881 van 30 juni 2022 (RvV 30 juni 2022, nr. 274 881).

2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 7 van het Handvest. Verzoeker toont evenmin een schending aan van artikel 7 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. Er werd geen schending van het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest, aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- of het evenredigheidsbeginsel aangetoond.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN